

**Ὁ Φασουλῆς πικρῶς θρηνηῶν
τὸν Καίσαρα τῶν Γερμανῶν.**

Α΄.

Ὁ οὐρανὸς ἐβρόντησε, ὁ Αὐτοκράτωρ πίπτει
κι' ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἐξηντηλέμενος κύπτει.
Ἀπέθανε τῶν Γερμανῶν ἡ πρώτη κεφαλὴ
καὶ ἄλλος εἰς τὸ στῆθος μου αἰσθάνομαι πολὺ,
καὶ κύπτουν πρὸ τοῦ θνήσκοντος ἐκείνου μεγαλείου
τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἐνὸς καὶ ἄλλου βασιλείου.

Δύο Μεγαλειότητες ἐχάθησαν μαζί...
Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδυσε, ὁ Βασιλεὺς δὲν ζῆ.
Δύο κλεινῶν ἐξουσιῶν τὸ κλέος ἀπωλέσθη,
δύο στεμμάτων φωτεινῶν ἢ λαμπηδῶν ἐσβέσθη,
διπλοῦν ἐπήλθε κτύπημα, διπλοῦς ἐπήλθε πόνος,
ὁ Καίσαρ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπέθανον συγχρόνως.

Ἐξετριζώθη ὁ κορμὸς τῆς γηραιᾶς ἐλάτης,
ἀπηύδησε τῆς Σάδοβας ὁ μέγας στρατηλάτης,
αὐτὸς ποῦ ἐμεγάλωσε εἰς τῶν μαχῶν τὸν σάλον,
αὐτὸς ποῦ δοῦλον ἔσυρε τὸν Καίσαρα τῶν Γάλλων,
τὴν ὄψιν δὲ μετήλλαξε τῆς ὄλης οἰκουμένης,
κι' ἐξεδικήθη ἴστω Σεδάν τὴν ὕβριν τῆς Ἰένης.

Ἀπέθανεν ὁ κραταῖος, ὁ λάμπων εἰς πορφύρας,
δαφνοστεφῆς εἰς τὴν ἀκμήν, δαφνοστεφῆς ἴστω γῆρας,
ὑπὸ τὸ μέγα σκῆπτρον τοῦ ὀλοσχερῶς ἐνώσας
δουκάτα καὶ βασιλεία κι' ἡγεμονείας τόσας,
κι' ὑμνούμενος ὑπὸ παντὸς ὑποτελοῦς λαοῦ
ὡς ὑπεράνθρωπὸν τι ἔν, ὡς εἶδωλον Θεοῦ.

Β΄.

Ἀπέθανεν ἡ κορυφὴ τοσοῦτων ἰσχυρῶν
κι' ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἔκαμε χορόν,
καὶ οὕτω πῶς ἐγλύτωσε δὴδ τρεῖς χιλιάδες φράγκα,
κι' ἠλάττωσε τὰ δάνεια ἢ μιὰ καὶ ἄλλη πάγκα,
κι' ἐγὼ ἂν κι' εἶχ' ἀπόφασι νὰ δώσω νέο μπάλο
μὰ τώρα μετενόησα καὶ θὰ τὸν ἀναβάλω.

Ὁμίλεις, Καίσαρ ἐνδοξε, κι' ὁ οὐρανὸς ἐβρόντα
καὶ ἀνεβοκατέβαιναν τῶν μεσιτῶν τὰ φόντα,
καὶ ὅταν ἐσκυθρῶπαζες ὁ κόσμος μετὰ φρίκης
τὸ ξίφος ἐτοιμάζετο νὰ σύρη ἐκ τῆς θήκης,
ὅταν δὲ γέλως ἔστεφε τὰ σεβαστά σου χεῖλη
ἐρρόδιζεν ὁ οὐρανὸς καὶ τῆς αὐγῆς ἢ πύλη.

Ὁμίλεις, Καίσαρ ἐνδοξε, καὶ μ' ἐπιγνε τρομάρα
μὴν κάνουν καὶ οἱ Ἑλληγες πολεμικὴ ἀντάρα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω—πῶς ἴστω σπῆτι μου ἀνέδει,
ἴστω Νεάπολιν ἀπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, —δὴδ ἴστω λάδι, τρεῖς ἴστω ξύδι,

κι' ἀρχίσουν τὰ τρεχάματα καὶ οἱ πολλοὶ μπελάδες,
τὰ σοῦρτα φέρτα, ἢ φωναῖς, οἱ ἄνδρες εἰ Ἀρκάδες,
κι' ἐκεῖνο τὸ κυνήγημα ἐφέδρων κι' ἐπιστράτων
κι' ἢ κάθοδος πολεμιστῶν ἐκ τῶν τετραπεράτων.

Μὰ τώρα δὲν θὰ βγάλῃς πιὰ κανένα μανιφέστον,
θὰ παύσης πλέον πόλεμον κι' εἰρήνην νὰ κηρύττῃς...
ὁ Καίσαρ ἀπέβωσε κι' ἄς πῶ «θεὸς σχωρὲς τον»
γιατ' ἦταν ἄνθρωπος καλὸς κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης,
ἂν καὶ θαρρῶ πολλὰς φορὰς ἀπάνω ἴστω θυμὸ του
κι' αὐτὸς ἄνθρώπους ἀρκετοὺς ἐπήρε ἴστω λαιμὸ του.

«Θεοῦ ἔλεω» ἔκαμε πολέμους ἀνδροφόνους,
θεοῦ ἔλεω ἔδλεπε σφαζόμενα τὰ στίφη,
διότι ὄλ' οἱ Καίσαρες ποῦ στέκουν εἰς τοὺς θρόνους
θεοῦ ἔλεω ἀνασποῦν πρὸς πόλεμον τὰ ξίφη
καὶ ἴστω τοῦν θεὸν καθὼς καὶ ὄλ' οἱ ἄλλοι
ἴστω δίκαιον ἀγῶνά των τὸ χέρι του νὰ βάλῃ.

Θεοῦ ἔλεω κατακτοῦν τοῦ γείτονος τὸ χῶμα
κι' ἀμείλικτοι ποδοπατοῦν τὸ ἔνα κι' ἄλλο πτώμα.
Καθένας ἀγωνίζεται τὸ δίκαιον νὰ εὕρῃ
καὶ τὸν θεὸν παρακαλεῖ μὲ πόνον καὶ ἰδρώτα,
ὅπου σαστίζει κι' ὁ θεὸς κι' ἐκεῖνος δὲν εἰξεύρει
ποῖον ἀπὸ τοὺς χασάπηδες νὰ βοηθήσῃ πρῶτα.

Γ΄.

Ὁ Βασιλεῖς καὶ Ἄνακτες, μὲ χόλον καὶ θυμὸν
κατάρας πάλιν φοβερὰς τοξεύω καθ' ὕμων.
Ἐν τούτοις ὁμως στέκομαι κι' ἐγὼ σιωπηρὸς
καὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου σας ὁ φουκαρὰς τὰ χάνω,
κι' ἐνόσῃ σὰς ἀνέχεται ὁ κόσμος ὁ μωρὸς
θὰ σὰς ἀνέχωμαι κι' ἐγὼ... τί διαβόλο νὰ κάνω!

Ἀπίθανες, ἀπίθανες, καὶ δὲν ὑπάρχεις πλέον
σὺ ὁ δοξάσας τὸν λαμπρὸν τῶν Χοεντζόλλερν οἶκον,
ὁ δαφνηφόρος νικητὴς καὶ τῶν μαχῶν ὁ λέων,
καὶ τώρα δεῖπνον θὰ γενῆς τῶν βρωμερῶν σκολήκων,
κι' ἐγὼ τονίζων πένθιμον θανάτου ἐλεγείον
διὰ τὴν ματαιότητα θρηνηῶ τῶν ἐπιγεῖων.

Εἰς τὴν κοινὴν μητέρα γῆν μὲ τοὺς λοιποὺς κατάβα
κι' ὀπίσω σου τὰ σκῆπτρα σου καὶ τὰς πορφύρας τράβα,
καὶ καθενὸς προγόνου σου τοὺς ἄθλους σου εἰπέ του
κι' ἐκεῖ περίμενε κι' ἐμὲ μετὰ τοῦ Περικλέτου.
Αὐτὰ καὶ ταῦτα, Γερμανέ, καὶ τώρα σιωπῶ,
τὰ δ' ἄλλα ὅταν εἰς τὴν γῆν κατέλθω θὰ εἰπῶ.

::

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμη.

::

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.